

PODZIMNĀ• ODPOLEDNE

ĀšterĀ½, 27 listopad 2012

Ve spoleĀné domácnosti s námi posledních deset let bydlí malý Āerný kníraĀ Billy. Díky jeho pĀ™irozené touze být co nejvíce venku, musíme kaĀ¾dĀ odpoledne na procházku. Omluvenkou je jen špatné poĀasí. Dnes to ale rozhodnĀ na omluvenku není. PoĀasí se pĀ™ekonává, máme nádherné indiánské léto.

JiĀ¾ dva mĀsíce je šmolkovĀ modrá obloha a sluníĀko pĀ™ijemnĀ hĀ™eje. ĀĀst procházky jdeme pod hĀ™ištĀ. ĀĀervená barva javorových listĀ, nádhernĀ zelený trávník, ostrĀvky vysokých cedrĀ a smrkĀ, a za tím vším vysoké hory s popraškem snĀhu - to vše láká k focení.

VĀší ĀĀst procházky chodíme podél potoka. KaĀ¾dý rok na podzim, ale i celou zimu, je zde na co koukat. Losos zvaní Chum (Āam) pĀ™iplouvají po pĀtiletém pobytu v moĀ™i zpĀt do míst, kde se narodili. Jsou to opravdu velké ryby, dosahují délky aĀ¾ jeden metr. Zde se vytĀ™ou a zemĀ™ou. BĀhem tohoto procesu medvĀdi, kojoti, rakúni, rackové a jiná havĀĀ nĀ hody. V prosinci procházku podél potoka proto radĀji vynecháme. JistĀ si dovedete pĀ™edstavit, jak asi zapáchá tĀ™i tisíce tlejících ryb. Ale psi se z nevysvĀtlitelného dĀvodu strašnĀ rádi po tlejících rybách válejí. Potok se do Vánoc vyĀistí a zaĀtkem ledna se proces opakuje. Tentokrát ale pĀ™iplují Coho (koho). Coho je velice chutný losos. V lednu medvĀdi spí, ale na hody zase pĀ™ilĀtnou bĀlohaví orli. RozpĀtí kĀ™idel jeden a pĀ™l metru. Nádherní ptáci. Do Squamish v Britské Kolumbii, kde bydlím, jich pĀ™ilĀtá pĀ™es dvĀ tisícovky... JiĀ¾ Ātrnáct dní chodíme s Billem sami. Naše velitelka Alenka si nechala vymĀnit koleno a na procházku si ještĀ nĀjaký Āas poĀká. Dnes zaĀal Bill bĀhat po pĀšince lemující potok sem a tam. Fousama zametal zem a vypouštĀl z nozder nezvyklé zvuky. ZpozornĀl jsem, neboĀ plácavé zvuky ryb v potoce Billa nikdy moc nezajímaly. Netrvalo dlouho a našel jsem pĀ™íĀinu jeho chování: na druhé stranĀ potoka, asi po dobrém obĀdĀ, spinkal stoĀen do klubíĀka medvĀd. RadĀji pokraĀovali v procházce.

Dnešní setkání mi vnuvilo nápad rekapitulovat pĀ™edcházející záĀitky s medvĀdy. Billy nebyl ještĀ a my vypadali mnohem lépe neĀ¾ dnes, kdyĀ¾ jsme šli s mou Alenkou zvolna jiĀ¾ velice zarostlou dĀ™evaĀ™skou c Zabrání do debaty, nevĀnovali jsme pozornost okolí. Ale pĀ™eci jen jsme zaznamenali slabé hluboké zakašlání. Zvedli jsme hlavy - a ztuhli. Na cestĀ stál na zadních nohách medvĀd, Āernej jako úhel a nĀco si brumlal. Vzpamatoval jsem se první a šeptem dávám instrukce ĀenĀ, instrukce, které jsem nĀkde vyĀetl: “Nedívej se mu do oĀí a zaĀnem pomalu couvat.” CoĀ¾ jsme udĀlali. MedvĀd se postavil na všechny ĀtyĀ™i a pozoroval nás. K jsme pozpĀtku ušli asi deset metrĀ a medvídek byl stále v klidu, povídám: “OtoĀ se a zvolna odcházej, já budu pomalu couvat a pozorovat ho.” Āenuška se otoĀila, ale po pár krocích jsem za zády zaslechl, jak pĀknĀ peláší. Āídila se instinktem a známou radou: „Kdo uteĀe, vyhraje”. Couval jsem ještĀ pár metrĀ a k mé velké radosti se chundelatá potvora vydala zvolna na druhou stranu cesty. Mj. - zde vidíte, jaká je reakce Āen. „Ty se tady s ním miláĀku prozatím per a já radĀji dobĀhnu pro pomoc...” x x x PĀ™i druhém setkání s medvĀdem Āena chybĀla, ale ĀásteĀnĀ to nepĀ™ímo zavinila. Domluvili jsme se, Āe zkusíme kouĀ™it. Je nĀco jiného se domluvit a nĀco jiného pĀ™estat. Byla sobota, vlastnĀ jiĀ¾ hodinu nedĀle. Ponocoval jsem... pĀ™izemí domu pánský kutloch. kde si uĀívám slastné chvíle osobního Āasu. Poslouchám hudbu, Āi vylepšuji své umĀní na lidový nástroj zvaný „zednické píáno”, Āili heligonku. Trochu jsem popíjel, a dostal jsem neodolatelnou chuĀ si zakouĀ™it. Chvilí jsem bojoval se svĀdomím, ale nikotin vyhrál. Alenka má ale zlovyk, druhý den cimru zkontrolovat, a tak jsem se rozhodl jít si zakouĀ™it na Āerstvý vzduch a nebyt usvĀden z nedodrĀení dohody.

Vyjdou ven a poĀitkem si zapálím cigaretu. Zakloním hlavu a chvilku pozoruji hvĀzdnou oblohu, zdali uvidím letĀt satelit. rozjímání mnĀ vyrušil divný zvuk - jako by nĀkdo za rohem domu pĀ™elĀzal plot. “Kdopak nás jde tak pozdĀ navštívit?”, spustil jsem anglicky, abych neznámého návštĀvníka upozornil, Āe není sám, a ráznĀ jsem vykroĀil za roh vetĀ™elce zpraĀit. VetĀ™elec v podobĀ obrovského medvĀda stál pĀ™l metru pĀ™ede mnou. MĀ™ odmítl dát jakoukoliv informaci, co mám dĀlat. Jen jsem na nĀj koukal a nebyl schopen pohybu. MedvĀd se k mému štĀstí neuvĀĀ™itelnĀ rychle otoĀil a prchal. VyskoĀil na plot, ten se s praskotem povalil. Potom se prodral houštím velkého rododendronu a na chodníku pod uliĀní lampou se zastavil. Zadíval se krátce zpĀt a potom jiĀ¾ v klidu pĀ™ebĀhl ulici a zmizel mezi domy. Mám tĀch setkání s medvídky více, povím vám tedy ještĀ jeden. Dlouh

mi nešlo do hlavy, protože na zahradách Kanaňané nemají ovocné stromy. Nakonec jsem se dopátral pro to, díky vlastní zkušenosti. Před deseti lety syn koupil mamince k narozeninám švestku. Společně jsme jí tedy zasadili a radovali se z budoucích švestkových knedlíků a koláčů. A pak před těmi lety se švestka pochlubila prvními plody. Nebylo jich mnoho, ale byly. Radostně jsem rodině oznámil, že letos bude na koláč, co na koláč, i na dva. Až od té doby jsem jednu ochutnal a dal vzorek i ženě. Vrtěla hlavou, že je to tak týden. Konec jednoho podvěra souhlasila... Dopoledne, po ranní kávě, jsem uchopil do jedné ruky proutěný košík a do druhé švestky, a vydal se na zahradu. První pohled na strom mě vřáskem přimrazil. Malé větvičky ulámané, na zemi plno listů a na vrcholku se na jedné větvičce chvěly poslední tři švestky. Nejprve mě napadlo, že je to práce sousedovic hochů. Nemám také jako kluk švestky doma, ale takhle bych strom nikdy neponičil. Přesněji podrobněji jsem prohlídkou jsem objevil navíc krábane na kůře stromu. A byl jsem doma... Medvěď mně předběhl. Předběhl rok následující. Dokonce letos ulomil jednu silnou větev a byl tak drzý, že na betonu přejízdné cesty ke garáži vykročil svou potěšbu a v ní jako důkaz byly všechny pecky z našich lahodných švestek. PEPA KOUBA